

РЕШЕНИЕ

№ 1695

гр. София, 17.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.02.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Бранимира Митушева

Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11473** по описа за **2020** година докладвано от съдия Галин Несторов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С решение от 07.10.2020 г., постановено по а.н.х.д. № 1699/20 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 98-ти състав е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 23-002922 от 15.01.2020 г., издадено от директора на Дирекция "Инспекция по труда Софийска област" към Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда", с което на [фирма], с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 416, ал. 5, вр.чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда /КТ/ е наложена имуществена санкция в размер на 5000 лева за нарушение на чл. 60, ал. 1 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд и строително монтажни работи.

В срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН решението е обжалвано от [фирма], с искане да бъде отменено, заедно с потвърденото с него НП. Наведените касационни основания за оспорване са за нарушение на закона - чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2-ро ЗАНН. Тяхното осъществяване е аргументирано с доводи, че дружеството-касатор е наказано два пъти за едно нарушение, както и, че липсва осъществено такова. Твърди се и явна несправедливост на наложеното наказание, като се претендира намаляване на размера му. В о.с.з. пред

Административен съд- София-град касаторът се представлява от адв. В., която поддържа жалбата и претендира разноски.

Ответникът по касационната жалба, чрез пълномощника си-юрисконсулт П., оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Заявява искане за присъждане на разноски в касационното производство, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл. 348 от НПК, вр.чл. 63, ал. 1, изр.2-ро ЗАНН и тези, за които следи служебно на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, вр.чл. 348 и чл. 354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Описаната в НП фактическа обстановка е следната: На 22.10.2019 г., служители на ДИТ „СО“ извършват проверка по работни места на дружеството – касатор по спазване на трудовото законодателство по КТ и ЗЗБУТ в обект на контрол: Строителен обект: "Многофункционална жилищна сграда с покрит паркинг", находящ се в [населено място] като е съставен протокол за проверка, а впоследствие е съставен АУАН, затова, че дружеството, в качествата му на "работодател" и на "строител" не е предприело мерки за предотвратяване на риск от падане от височина при работа, при извършвани СМР - шесто етажно ниво, при изграждане на фасадни стен като липсват приспособления /съоръжение, ограждения, предпазни мрежи/.

Тези установявания на АНО са квалифицирани като нарушение на чл. 60, ал. 1 от Наредба № 2/22.03.2004 г., за което на основание чл. 416, ал. 5, вр.чл. 413, ал. 2 от КТ на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 5000 лева.

По делото не се оспорва качеството на дружеството на "работодател" и на "строител" като е налице договор за строителство както и копие на информ. Табела от обекта, видно от която дружеството е строител на обекта.

Съгласно чл. 61 от Наредба № 2/22.03.2004 г., паданията от височина се предотвратяват чрез приспособления /съоръжения, ограждения/, които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение. Приложеното от органа правно основание за налагане на имуществена санкция е чл. 413, ал. 2 КТ, който предвижда, че работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв.

Съгласно § 3 от ПЗР на Наредба № 2/22.03.2004 г., същата е издадена на основание чл. 276, ал. 1 от КТ, с който законово се делегира на министъра на труда и социалната политика самостоятелно или съвместно с други министри да издава актове по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труд.

Едновременно с това, правата и задълженията на държавата, работодателите, работещите, представителите на работещите по безопасност и здраве при работа, на лицата, които за своя сметка работят сами или в съдружие, и на други организации и

юридически лица за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, са предмет регламентация в нормативен акт от по-висок ранг- ЗЗБУТ-чл. 1 от с.з. Чл.55 от ЗЗБУТ предвижда, че лицата, които нарушават изискванията или не изпълняват задълженията си по този закон, носят отговорност по чл. 413, 414, 415, 415в и 416 от КТ и другите специфични за съответната дейност закони и нормативни актове.

Наредба № 2/22.03.2004 г. е специфичен нормативен акт по смисъла на чл. 55 ЗЗБУТ. С нея се определят минималните изисквания за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд на временните и подвижните строителни площадки-чл. 1 от същата наредба.

Анализът на изложените норми налага извод, че в съответствие с приложеното от АНО правно основание по чл. 413, ал. 2 КТ за ангажиране отговорността на дружеството-ЮЛ, субект на нарушението по чл. 61 от Наредба № 2/22.03.2004 г. може да бъде работодател, в съотв. с легалното определение от специалния закон-§ 1, т. 2 от ДР на ЗЗБУТ, което се установява по делото.

В преценката на събраните в хода на производството гласни и писмени доказателства, въззивният съд правилно и в съответствие с логическите и опитните правила достига до правно обосновани фактически изводи за правно значимите по отношение на спора юридически факти. Тези изводи напълно се споделят от настоящия съдебен състав. Подробно и аргументирано е отговорено на възраженията на жалбоподателя, наведени с подадената жалба.

Редовно съставените АУАН по КТ, съгласно разпоредбата на чл. 416, ал. 1 от КТ притежават презумптивна доказателствена сила до доказване на противното, което означава, че тежестта на доказване се прехвърля на лицето, което оспорва установените със същите факти. В производството пред въззивната инстанция по същество това не е направено от нарушителя. Видно от всички събрани в хода на производството по издаването на наказателното постановление, а и от тези събрани пред въззивния съд, нарушението е установено по безспорен и категоричен начин. Нарушителят е установен по категоричен начин, а вина не се изисква, понеже отговорността на дружествата е обективна, безвиновна, съгласно ЗАНН. Не са основателни възраженията, изложени от касатора. Настоящият състав на съда намира, че представеното в с.з. НП касае налагане на различно по вид нарушение, изразяващо се в осъществяване на състава на различна правна норма – чл. 40, т. 1 от същата Наредба, поради което не е нарушен принципа *non bis in idem*. На следващо място, единственото дружество, посочено като строител в инф. табела и, за което е налице договор за строителство в адм. преписка е именно [фирма]. Що се отнася до това, дали на обекта е имало или не работници, съдът намира за ирелевантно по отношение на спора, понеже задължението за обезопасяване не се обвързва от моментното присъствие на работници, които във всеки последващ момент могат да започнат работа. Съдът е обсъдил в процесното решение всички относими писмени и гласни доказателства и правилно е приел за установено, в съответствие със същите, адм. нарушение.

По другото възражение, относно неправилно определяне на размера на санкцията, то същото също така е неоснователно, като същият е правилно определен от съда, съобразно разпоредбата на чл. 27, ал. 2 и 3 от ЗАНН като същата е индивидуализирана в близост до предвидения в закона минимален размер, а именно: 5000 лева. Нарушението е със степен на повишена общ. опасност, поради възможността за

настъпване на сериозни вредни последици за живота и здравето на работници и други лица. Липсват основания за последващо изменение на същата.

По изложените съображения, съдът намери, че релевираното касационно основание за нарушение на закона по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, вр.чл. 63, ал. 1 ЗАНН не е осъществено от СРС, което обуславя потвърждаване на оспореното съдебно решение. На касатора, с оглед своевременната претенция от ответника, следва да се възложат и разноски за юриск. вознаграждение, което следва да бъде към минималния законов размер – 100 лева.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл.2-ро АПК, вр.чл. 63, ал. 1, изр.2-ро от ЗАНН, Административен съд-София-град, IV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 07.10.2020 г., постановено по а.н.х.д. № 1699/20 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 98-ти състав;

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция "Инспекция по труда Софийска област" към Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда", разноски по делото в размер на 100 лева за юриск. вознаграждение.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.